

Skatteministeriet
Den

J.nr. 04-711-30

Til
Folketingets Skatteudvalg

L 130- Forslag til Skatteforvaltningsloven.

Hermed fremsendes i 5 eksemplarer svar på spørgsmål nr. 10 og 11 af 1. december 2004.

Kristian Jensen

/ K.-H. Ludolph

Spørgsmål 10:

”Vil ministeren redegøre nærmere for, hensigten bag og den påtænkte anvendelse af bemyndigelsen til undtagelsesvis at henlægge afgørelsen af klager i visse sagstyper til en særlig enhed i told- og skatteforvaltningen i stedet for afgørelse i Landsskatteretten – gerne med konkrete eksempler?”

Spørgsmål 11:

”Kan ministeren bekræfte, at bemyndigelsen til undtagelsesvis at henlægge afgørelsen af klager i visse sagstyper til en særlig enhed i told- og skatteforvaltningen i stedet for afgørelse af Landsskatteretten giver den til enhver tid siddende skatteminister mulighed for at afskære Landsskatteretten indflydelse i konkrete sager, hvis ministeren af forskellige årsager skulle finde dette hensigtsmæssigt for sagens udfald? Er det efter ministerens opfattelse udtryk for retssikkerhed for borgeren?”

Svar:

Jeg kan ikke bekræfte, at den foreslåede bemyndigelse efter § 14, stk. 2, kan anvendes af skatteministeren til i konkrete sager at afskære Landsskatteretten fra indflydelse, hvis dette skulle findes hensigtsmæssigt for sagens udfald.

En sådan påvirkning fra en skatteministers side af udfaldet i en konkret sag ville være i strid med principperne i lovforslagets kapitel 6 *Kompetence og tavshedspligt mv.*, hvor det i § 14, stk. 1, bl.a. er fastsat, at skatteministeren ikke kan træffe afgørelse om ansættelse af en skat mv.

Baggrunden for bemyndigelsen i den foreslåede § 14, stk. 2, er, at der efter forslaget til Skatteforvaltningsloven lægges op til at samle forvaltningen af skatter og ejendomsvurderinger i en enhedsforvaltning, og til at samle afgørelsen af klager over enhedsforvaltningens afgørelser i et særligt administrativt klagesystem, der består af skatteankenævn, vurderingsankenævn og Landskatteretten.

Med etableringen af en enhedsforvaltning reduceres den hierarkiske opbygning af den statslige skatteforvaltning til to niveauer; nærmere bestemt til told- og skatteforvaltningen (enhedsforvaltningen) og skatteministeren/skatteministerens departement. Hermed begrænses tilsvarende den ulovregulerede mulighed for administrativt at klage over en underordnet forvaltningsmyndigheds afgørelser til en overordnet forvaltningsmyndighed.

Denne reducerede klagemulighed skal ses i lyset af, at det er en egen målsætning, at konkrete forvaltningsafgørelser truffet af told- og skatteforvaltningen som udgangspunkt ikke bør kunne påklages til skatteministeren/skatteministerens

departement. Klager over konkrete forvaltningsafgørelser bør afgøres i det lovregulerede klagesystem; det vil som udgangspunkt sige af skatte- eller vurderingsankenævn eller af Landsskatteretten.

De afgørelser, der skal træffes af enhedsforvaltningen, udgør et meget broget spektrum, der spænder fra afgørelser i traditionel forstand, f.eks. afgørelser af anmodninger om bevilling eller dispensation, til afgørelser/beslutninger, der ligger i det ”grå” område mellem egentlige afgørelser og beslutninger om sagsbehandling, f.eks. om hvilke oplysninger, der skal tilvejebringes, for at der kan træffes en lovlig afgørelse. Enhedsforvaltningens afgørelser spænder også fra afgørelser om egentlig myndighedsudøvelse over for en borger til afgørelser om driftsmæssige eller personalemæssige spørgsmål.

På denne baggrund er det foreslået, at skatteministeren bemyndiges til undtagelsesvist at henlægge afgørelsen af klager over visse typer af afgørelser til andre end Landsskatteretten, eller til at afskære administrativ klage.

Efter § 14, stk. 2, i forslaget til Skatteforvaltningsloven kan skatteministeren således fastsætte regler om retten til at klage over told- og skatteforvaltningens afgørelser. Denne bestemmelse bemyndiger alene skatteministeren til *generelt* at bestemme særlige klageordninger for visse afgørelsestyper. Bestemmelsen kan ikke bruges til fra sag til sag at fravige lovens almindelige regler for klage.

Bestemmelsen i § 14, stk. 2, er tænkt anvendt til at fastsætte særlige regler for klage over told- og skatteforvaltningens afgørelser om driftsmæssige eller ansættelsesmæssige forhold. Klager over sådanne afgørelser ville ellers skulle afgøres af Landsskatteretten. Afgørelser om driftsmæssige forhold kan eksempelvis være afgørelser vedrørende lovreguleret kontraktsindgåelse, hvor den klageberettigede kan være kontraktsparten eller en fravalgt kontraktspart. Afgørelser om personalemæssige forhold kan eksempelvis være afgørelser om ansættelse, forfremmelse, forflyttelse eller afskedigelse.

Ved fastsættelse af regler om klage til told- og skatteforvaltningen over told- og skatteforvaltningens afgørelser vil det blive sikret, at klagerne afgøres enten af hovedkontoret i told- og skatteforvaltningen, eller af en særlig enhed med direkte reference til direktøren for told- og skatteforvaltningen, f.eks. den enhed, der udfører sekretariatsbetjening for skatte- og vurderingsankenævn.

Bemyndigelsen vil tillige kunne benyttes til at afskære klage til skatteministeren/skatteministerens departement. Det vil ske i vidt omfang.

